

El caliu revolucionari d'El Forn

El Forn és el principal punt de trobada de la gent de Maulets. La col·laboració amb altres grups és una peça clau de la seva filosofia. S'hi pot trobar gent del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans i d'altres associacions afins en el projecte social d'autogestió i contra el capital.

Consideren que Esquerra Republicana ha acceptat treballar en el marc constitucional, ja abans del tripartit, i per tant són compatibles quant a projecte polític. «No pot haver-hi democràcia real basada en una coacció històrica, la Constitució, que va tancar la porta a qualsevol alternativa en el futur. I ara ens trobem immersos en aquell futur que ens van deixar els pares del progrés: ¿quina democràcia és la que no hem pactat els que ara la vivim, i en la qual no podem influir sense que ens demonitzin com uns antisocials?», exposen Biel i Joan, els meus interlocutors.

Els joves d'El Forn actuen fora del sistema de jerarquies verticals: davant de la pressió d'estats capitalistes, promouen la independència del poble, i un sistema horitzontal de diàleg i consens entre iguals. Contra les jerarquies, volen diàleg entre persones que s'organitzin lliures de poders externs i aliens a l'individu. Lluiten per la independència del poble i un model d'autogestió col·lectiva, com a conceptes que es retroalimenten. Les fonts del seu ideari són molt diverses: el republi-

canisme dels anys 30, l'entorn del PSAN dels anys 60, els moviments revolucionaris d'Amèrica Llatina, el Xile de Salvador Allende, la Veneçuela de Chaves, la nacionalització de multinacionals explotadores i un etcètera inacabable.

La seva veu en les institucions és la Candidatura d'Unitat Popular (CUP), que inclou també altres moviments catalanistes implicats en la construcció del socialisme del segle XXI i la independència dels Països Catalans.

A El Forn denuncien l'etiquetatge de «joves» amb què els mitjans intenten desacreditar-los: posen com a exemple les cròniques sobre la crema de fotos dels reis, on de forma sistemàtica es qualificava de joves un grup de gent que anava dels 18 als 50 anys d'edat.

L'Ateneu 24 de Juny

A la mateixa ciutat de Girona podem trobar altres alternatives molt diverses, també dins del moviment independentista: l'Ateneu 24 de Juny, al carrer Auriga, en ple Barri Vell, és una entitat concebuda com a resposta a la manca d'espais de reflexió, formació i creació de cultura a la ciutat. Tot des d'un absolut apartidisme i amb escrupolós respecte cap a les diferents sensibilitats que hi conviuen. Al llarg dels més de deu anys d'existència de l'Ateneu, hi han passat figures remarcables tant de caire intel·lectual com artístic, musical o mediàtic.

Jordi Vergés és periodista.

>> A dalt, porta d'entrada d'El Forn. A la dreta, trobada de la gent d'El Forn.

No creuen en líders, sinó en gent carismàtica que pot influir positivament en el grup

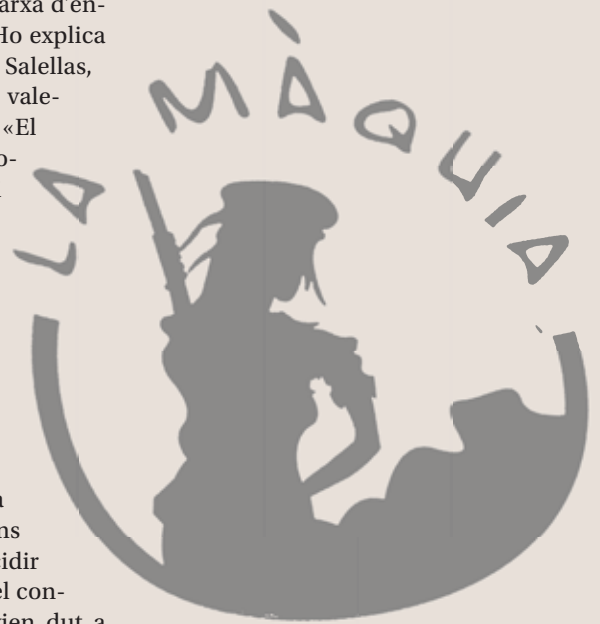

Bona part dels primers membres de l'assemblea de La Màquia havien format part abans del moviment okupa

El niu de totes les conxorxes: La Màquia

La Màquia de Girona, més que una entitat, és una xarxa d'entitats i alternatives. Ho explica perfectament Lluç Salellas, un dels principals valors d'aquest casal heterogeni: «El projecte, que es va obrir a la societat el 2003, era crear un espai on es poguessin visualitzar les alternatives al sistema capitalista i que servís d'eina per a totes aquelles persones i col·lectius que lluiten en el seu dia a dia per transformar el sistema i deslliurar-lo d'injustícies socials». Salellas aclareix que bona part dels primers membres de l'assemblea de La Màquia havien format part abans del moviment okupa i van decidir «aplicar en un espai de lloguer el concepte de centre social que havien dut a terme anteriorment, evitant així que la duració del projecte depengués de l'actuació de jutges i policies».

Segons el portaveu d'aquesta entitat, La Màquia és també un actor polític actiu dins la ciutat. L'assemblea del centre social participa en actes i campanyes pròpies o organitzades de forma conjunta amb altres col·lectius socials i polítics que for-

men part de l'anomenada esquerra revolucionària i dels moviments socials. Alguns exemples d'aquests espais unitaris són la Plataforma Antipatriarcal, la campanya «Girona es mira però no es toca» o la Plataforma Antirepressiva. D'altra banda, l'assemblea de la Màquia treballa sobre tres eixos: el civisme, el decreixement i els drets polítics i socials de tots els ciutadans. Aquestes són algunes de les associacions, activitats i campanyes que s'hi poden trobar: Suport a Enric Duran, Plataforma pel Civisme, SOS Racisme, Plataforma Aturem la Guerra, LGT (Associació per a l'Alliberament de Lesbianes, Gais i Transsexuals) o Suport a Núria Pòrtulas.

Jordi Vergés

Segons el portaveu d'aquesta entitat, La Màquia és també un actor polític actiu dins la ciutat